

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Διήγημα

Guy De Maupassant

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

οὐδενὸς εἶχεν ἀνάγκην, μόνος εἰς τὸ παρημελημένον καὶ ἀνευ πυρᾶς δωμάτιόν του, μὲ τὴν καρδίαν ἀηδῆ ἐξ ὀλιγολέπτου τινὸς γεύματος, ποσάκις ἡ παγωμένη χεὶρ του ἔστη ἐπὶ τοῦ ἐνσήμου χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὤφειλεν ἀδιακόπως νὰ γράφῃ!... καὶ ἐσκέφθη πενθίμως ὅτι οὗτος θὰ ἦτο ὁ βίος του... τὸ μέλλον του!

Τοῦλάχιστον δὲν ἠρυθρία διὰ τὴν δυστυχίαν του· ἐγνώριζον τὴν αἰτίαν καὶ ἐσεμνύνετο διὰ τὴν θυσίαν. Ἀλλὰ τὸ αἶσθημα τοῦτο, ὅπερ τὸν ὑπεστήριζε, προσεβλήθη καιρίως μετ' ὀλίγον.

Ἐμαθεν ἡμέραν τινὰ ὅτι ἡ διαγωγή του παρεξηγεῖτο! «Ὑποκρισία», ἔλεγον οἱ μὲν, «τύψεις συνειδότος», ἔλεγον οἱ ἄλλοι. Ἐν τούτοις, ἐδέχθη τὴν προσβολὴν αὐτὴν μετὰ πλείονος καρτερίας ἢ ὅσον περιμένε τις. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὀργῆς καὶ ἀπελπισίας ἤγειρε τὴν κεφαλὴν λέγων:

— Λοιπὸν, τί; Θὰ συγκινηθῶ διὰ τὸσον μικρὰ πράγματα; μία ἀδικία καὶ μία ὕβρις περισσότερον τί σημαίνει; Δὲν ἐσυνείθισα λοιπὸν ἀκόμη;... καταντᾷ πλέον γελοῖον.

Ἐξῆσεν ὡς πρὶν, ἀλλὰ μετὰ περιφρονητικῆς ἀδιαφορίας. Ἐξεπλήρου μηχανικῶς τὴν καθημερινὴν αὐτοῦ ἀποστολὴν. Καταβληθεὶς ἐκ τῶν συγκινήσεων καὶ τοῦ ἀσθενοῦς βίου, εἰς ὃν εἶχε καταντήσῃ, ἤρξατο ἀμφιβάλλων περὶ παντός — ἀκόμη καὶ περὶ τῆς θλίψεως τοῦ αὐτοῦ, ἣν ἡσθάνετο ἥττον ζωηροτέραν.

Ἡ Πουλχερία παρετήρησε τὴν μεταβολὴν αὐτὴν. Ἐξηκολούθουν νὰ βλέπωνται καὶ εἶχον ἐπαναλάβῃ ἀπειράκις τὰς ἔριδας καὶ τὰς συμφιλιώσεις των. Μέχρι τοῦδε, ὁ Λαυρέντιος ἐξ οἴκου προσεποιεῖτο ἔρωτα, ὃν δὲν ἡσθάνετο, ἡ δὲ Πουλχερία προσεκολλᾶτο μετ' ἀπελπισίας εἰς τὸ φᾶσμα αὐτοῦ τοῦ πάθους.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν τῷ ἔλεγεν ἱκετευτικῶς:

— Εἴμεθα πολλοὶ πτωχοὶ καὶ ἐλεεινοὶ ἀμφοτέρω, ἀλλ' ἂν ἤθελες... ὦ! θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς!...

— Μπα! ἄφες με λοιπὸν ἡσυχον μὲ τὴν εὐτυχίαν σου, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ὑψῶν τοὺς ὤμους.

Ἄλλοτε τῇ εἶπεν ἀποτόμως:

— Μήπως λοιπὸν εἰσὶν τρελλή, τυφλή, βλαξ; Δὲν βλέπεις ὅτι δὲν σὲ ἀγαπῶ πλέον;... ἀλλὰ σὲ μισῶ, ἡ μάλλον μοὶ προξενεῖς ἀηδίαν, καθὼς μοὶ προξενοῦν ἀηδίαν τὰ πάντα· ἀηδιάζω καὶ τὸν ἑαυτόν μου ἀκόμη, τὸ ὅποιον δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα.

Ἡ Πουλχερία ἀνελύθη εἰς δάκρυα, εἶτα προσεπάθησε νὰ θεωρήσῃ ταῦτα ὡς ἀστείότητα, ὀργήν, ἀλλ' ἡσθάνετο καλῶς ὅτι ἦσαν ἀληθῆ. Ἄλλως τε, εἶχεν ἀηδιάσει καὶ αὐτὴ τὸν φαντασιώδη, ἀπότομον καὶ σκληρὸν αὐτὸν ἔρωτα. Ἐπεθύμει νὰ τὸν ἀποσπᾷ ἐκ τῆς καρδίας της καὶ ἡγανᾶκε ἐναντίον ἑαυτῆς, διότι δὲν εἶχε τὴν δύναμιν.

[Ἐπεται συνέχεια]

*P.

χεῖρές της ἤγγισαν τὴν ἐσθῆτα τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Αὕτη ἀπεσύρθη ἀποτόμως πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐπανελάθεν αὐστηρῶς τὰς τελευταίας αὐτῆς λέξεις:

— Ναὶ ἢ ὄχι;

— Ναί.

Τὸ ὁμολογεῖ ἐπὶ τέλους!

Καὶ διὰ νὰ καταλήξουν λοιπὸν εἰς τοιοῦτο σημεῖον τὰ πράγματα ἡ Λαίδη Ζάνετ ὑπετάχθη εἰς τὴν Χάριτα Βράδον, ὕβρισε τὸν Ὁράτιον καὶ ἐξευτελίσθη πρὸς τὴν ταύτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς της εἰς τὴν διάπραξιν τοσοῦτων ὑποκρισιῶν, θλίψεων καὶ ἀμνηχανιῶν;

Καὶ κατόπιν τῶν ὅσων ὑπὲρ αὐτῆς ὑπέφερε καὶ ἐθυσιάσεν... ἡ Μέρση ἦτο ἐκεῖ... εἰς τοὺς πόδας της, ὁμολογοῦσα ἡ ἰδία ὅτι εἶχε παραβῇ τὰς διαταγὰς της, ὅτι εἶχε περιφρονήσει τὰ αἰσθηματά της καὶ ὅτι ἐμελλε νὰ ἐγκαταλείψῃ ἕρμον εἰς τὸ μέλλον τὴν οἰκίαν της.

Καὶ ποία ἦτο ἐπὶ τέλους ἡ γυνή, ἥτις εἶχε πράξει πάντα ταῦτα;

Ἡ αὐτή, ἥτις εἶχε διαπράξει τὸν δόλον καὶ ἥτις ἐπέμεινεν εἰς αὐτὴν μέχρι τοῦ σημείου τοῦ νὰ καταστήσῃ συνένοχόν της τυφλὴν καὶ αὐτὴν τὴν εὐεργετιδὰ της.

Διότι, μόνον, ἀφοῦ ἐπέτυχε τὸ τοιοῦτον, ἡ Μέρση συνησθάνθη τὸ καθήκον της, ὅπερ τὴν ἠνάγκαζε νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν!

Ἡ γηραιὰ δέσποινα μὲ ὑπερήφανον σιγὴν ἐδέχθη τὸ κτύπημα, ὅπερ τὴν συνέτριβεν.

Ἐστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὴν θετὴν θυγατέρα της καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

ΚΗ'

Ἡ ἐσχάτη δοκιμασία.

Ἡ Μέρση δι' ὑστάτην φορὰν ἐπεκαλέσθη τὴν γενναιοφροσύνην τῆς πολυτίμου φίλης της, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὕβρισει διὰ τῆς συμπεριφορᾶς της — τῆς δευτέρας ταύτης μητρὸς, τὴν ὁποίαν τόσον εἶχεν ἀγαπήσει.

— Λαίδη Ζάνετ!... Λαίδη Ζάνετ!... μὴ μ' ἐγκαταλίπετε, χωρὶς οὔτε λέξιν νὰ μοὶ εἴπητε... ὦ! κυρία!... Λάβετε οἶκτον δι' ἐμέ! Θὰ διανύσω βίον ταπεινώσεως καὶ ἐξίλασμοῦ... τὸ στίγμα τοῦ αἵσχους τοῦ παρελθόντος μου θὰ μὲ καλύψῃ ἀκόμη ἀπαξ... καὶ διὰ παντός... Δὲν θὰ ἐπανιδωθῶμεν πλέον!... Μόλον ὅτι δὲν εἶμαι ἀξία... συγκατατεθῆτε νὰ συγκινηθῆτε ἐκ τῆς μεταμελείας μου.... Εἶπατε ὅτι μὲ συγχωρεῖτε!...

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐστράφη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας.

— Οὐδέποτε συνεχώρησα τὴν ἀχαριστίαν! εἶπεν. Ἐπιστρέψατε εἰς τὸ Ἄσυλον.

Ἡνοῖξε τὴν θύραν, ἐξῆλθε καὶ τὴν ἐκλείσεν ὀπισθέν της.

Ἐκ νέου ἡ Μέρση ἀπέμεινε μόνη ἐντὸς τοῦ δωματίου.

Ἐπесе γονυπετής... αἱ δὲ τεταμέναι